

IV. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 hóra 1 frt. 50 kr.

Az előfizetési pénz a
kiadó-hivatalba
Városháztér 6. szám
alá küldendő.

Pest, jan. 30.
1870.
5. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

Szerkesztői iroda:
Városháztér 6. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat, mely LUDAS MATYI-nak van szánva.

ADJATOK! ADJATOK!

Ne gondoljátok hipókriták!
Hogy a Matyi csak bolondoz,
Söt minden szépet, jót és nemest
— Higyjétek meg — szivén hordoz!
S csak azért viczczel benneteket,
Mert az neki természeti,
S az árulás, s más ily bünöket
Természettel nem szereti!

Ó nézzetek csak szét e Honban,
Mint görnyedez és szegényül,
Mert sok magatok fajta rongy nép
Nagy teherrel rá nehezül !
Kevés az erö, kevés a pénz,
Mert kiszivjátok belőle ;
S a miből várna némi hasznot,
Eldugdossátok elöle! —

Szegény rongyos emberek járnak
Fel és alá, házról házra,
Nincs menhely hova vonuljanak,
Csak koldulnak ázva fázva!
Talán korhely is egy némelyik,
— Ó ne rójátok fel nekik —
Nem csuda! hisz anyi év óta
Gyalázatunkat viselik!

Koldús fillér volt mit adtatok
Cserébe, az ö vérükért,
Mig oly sok hitvány, gaz, áruló,
Tőletek vevé el a bért. —
Ó gondoljatok az istenre,
Ki megszámoltat egykoron,
Azért, a mit végbe vittetek
E kifosztott szegény honon!

A ti többségtek tagadta meg
Még csak az elismerést is
Tölük! — De a szegény honvédek
Nem vesznek — higyjétek — még is!
Igaz! Menyus úr exequáltat,
De egy két garas még marad!
Ezt átadjuk, s a szegény honvéd
Fedé! nélkül még sem marad!

Ó adjatok hát testvéreim
Egy két garast a szent célra,
Polgár legyen polgártársának
Az adakozásban példa!
Töröljük le a gyalázatot
A szegény haza arczárul,
Ne bujdosson a koldus honvéd
A házban hazátlanul!

Bögös. *

Eredeti levelek.

Na komám Matyi! bezzeg melege lehetett Andrási gorófnak, a mir olyan bolond ujságokra köti a derága sok pízt, mint az a tréfnyi Borsszem Jankó, meg az a hazudozó Jezsovita hitű Esti Lapú, meg az a kíregető barát mendikás Hirmondó. — Még ugyan takarosan rápiritottak a goróf uramra, fogadom, hogy egy veréb se maradt rajta. — No de szűkölt ám a hárem pernahajder is, mer.mán azt hittík, hogy azt mondják nekik, czoki rücsküsök, keressetek új gazdát, vagy ha tetszik ugossatok ingyír.

Azt hallottam pajtás! hogy annak a hárem hires hazudozó ujság irónak két koráts legin bele nem vert vóna egy zabszemet a kimondhatatlanjába két hetig, úgy szurkoltak, egye fel a feki ükeméket.

Bizon pajtás csak azt mondom én, hogy cseléd állapot tehet az olyan, mikor az olyan komisz néptámogatására szorul a kormány, mint a milyen ez a hárem szemét ujság. — Hjújj az árgyelussát, ha én kormány vónék, vóna annyi eszem, hogy nem hogy fizetnék annak a ki a magam hibáját dicsíri, hanem a ki felmarkolta, úgy kípen verném, hogy elmenne a kedve a hízelkedístül. No de akkor az egisz jobb ódalt pofon kék verni, annyi kemínkípü emberen peig feltörne a tenyere az embernek.

Te komám Matyi! hát mindítig azt beszillí az a sok feki újság, hogy hát, majd csak megbukik mán ez a mi derágalátos miniszternyomunk, de hát még nem igen kezdi meg egyik sem, de még Lonyairúl olyat is hallottam, hogy be akar állani nímetnek, még peig ott is olyan minyiszternek, a meik sok pizzel bánik; — mán látom, hogy olyan sorsa van ennek a Lónyainak, mint az olyan matskának, a méket mindítig bezár a gazdasszony viletlenül a spájzba, oszt ha mán benne van, hát kintelensigbül jóllakik minden jófélivel.

Lónyai nattságát is be bezárják a pizes kamarába, oszt hát ü sem tehet rúlla, ha jóllakik; — na de pajtás! nem igy szeretném én ha buknék a miniszternyom, mer hát ebbül nekünk semmi hasznunk sincs, hanem hiszen máskülömben én ugyan a magam riszirül nem bánnám, ha ezek a mi miniszternyom uraink mind be állanának nímetnek, oszt úgy itt hagynának bennünket, hogy hírit se hallanánk egyiknek sem. — Bécsbe mán bezzeg máskép cselekszik, mer a mint hallom hát most egynihány frakkos kormány iszkiri lett. — Mir nem tudják itt is azt cselekedni? no de hát én azt gondolom, hogy a nímet miniszternyomnak még is van annyi esze, meg szemérem dógozik benne, mer hát ha látják, hogy nem tetszik a nípsignek a mit cselekesznek, hát inkább magok jószántokbúl állanak odébb — nem úgy mint minálunk. — beszélhetnek bion ezeknek, kivált az ordinarébbjának. — Csapás az ilyen pajtás, mint a sáska, meg a marhadög, de hát ki tehet rúlla. —

Hát Páris várossába miféle híres Rókafúrt ember van most? olvasom rúlla, hogy ugyancsak töri a borsot Napónleó császár óra alá, — hanem az öreg úr még csak prüszkölni sem tud mán tülle. Hejj bezzeg lenne csak itt minygá jó fogás vóna a királyi fiskáriótesnek; mer hát csak ebben a mi hires alkotmányos országunkba jöjjik, a ki egy kicsit szabadon tud beszíllni: majd megtanitják itt a váczi kóterbe halgatni. —

Na de hála Istennek, majd te is kikerülsz mán a szabad levegőre;* — tudom elöre milyen szípen megköszönöd az atyáskodó körvány jóságát ugyi pajtás! majd segitek én is egy kicsit.*

Karakán Marczi.

*) Uj húrokat küldök a brúgódra ezért a szép versért édes brúgósom! Matyi.

Báró Puha Zsigához.

Azt mondják hogy: nagyon okos vagy....
Én nem hiszem, söt tagadom,
Azt is mondják: jó hazafi vagy...
Az ellenkezőt állitom;
Mondják: érted a kérdéseket...
Szlávot, keletit, németet,
Nem hiszem, sőt saját kezeddel
Verlek én meg most tégedet!

Okos ember következetes,
Van egy felállított elve,
Ettől el nem tér, jöjjön bár az
Osztrák sas, vagy orosz medve. —
Te arra hajtod politikád
Merre Bájszt szekere fordul,
Arra forditod köpönyeged
Mindig, — a honnan a szél fú!

Okos hát nem vagy, — bár minálunk
Ugy kezd most divatba jőni,
Hogy az ilyen himpelléreket
Szokják okosnak tartani!
Hazafi vagy? ezt is tagadom. —
Dühös, elvakult jobbpárti,
Ha vizsgállak, — kénytelen vagyok
Ezt, szemedbe megmondani. —

A hazafi nem bánt másokat,
Nem gyanusit, nem rágalmaz,
Ha hibát lát, nem üti dobra,
Nem itél, hanem irgalmaz. —
S te mit tevél pestis taplódba?
Sárt, piszkot dobáltál arra,
Ki fényt, üdvöt, szent becsületet
Hozott a szegény magyarra!

Tengenrentúl, innét, mindenütt,
Szentünk, büszkeségünk volt **Ő**!
Hü volt, igaz volt, soha nem csalt,
Úgy teremté a teremtő!
Láng szava gyujtó lobogásra
A hazafiaknak szivét,
Ő volt a ki szabaddá tette
Magyarország szegény népét!

S te mit tevél? sárral dobálád
Elvhüségét csak nem rég is,
S ha nem irtak satelleseid,
Te biztatád: még is! még is!
Pelengérre állitád **Ötet**,
Ki hazáját ugy szerette,
Hogy tulajdon éltét nyugalmát
Áldozta volt fel érette!

Bujdosott! és most is bujdosik!
De hü maradt mind ekkorig
S hű marad, hisszük **Ő hű marad**
A nyugalmat adó sirig. —
Ti megforditjátok a csuhát
Mint megforditátok sokszor,
Rátok nem jöhet rosz esztendő
Biztositva vagytok attól!

Most... az idők talán változtak?
Hogy a „Napló" jól irt róla,
Vagy talán reátok jött az az
Ugynevezett bónaóra?!
A kutyából nem lesz szalonna,
Biz nem lesz, — rajtatok látjuk,
Ismét a régit, a sok ocsmány
Csufoló szavakat halljuk!

Szegénységét gúnyoljátok ki?!
Mert csak ezer francot adott
Arra, hogy a koldus honvédek
Nyerjenek egy szegény lakot!
No... hisz ti jól felhizlaltátok
Muszka vezetők táborát
Nem csak, de védelmeztétek is
Kiszemelvén a legalját!

Ilyet egy hazafi nem tehet,
Az nem vagy hát... de a német,
A keleti és a szláv kérdést
Ezt már hát csakugyan érted?!
Nem erted bizony, csak ugy járod
A mint Bájszték hegedülnek,
S nem gondolsz vele, hogy a népek
Bármily szegénységben ülnek. —

Tudományod kevésből kiáll:
Hasad néked az Istened,
Ezt táplálod, ezt hizlalgatod,
Ebben telik el életed.
No meg... ha a hazafiakat
Mocskolni kell, ezt is tudod,
S a közösügy rosz talyigáját
Ezt is, — ha kell, huzod, vonod,

Bögős.

Nagy Károlyi restauratióra.

„Fekete kutyának" fehér foga látszik,
A szolgabirónak az ölében játszik;
Gyönyörü egy város, az uj polgármester
És a szolgabiró... ugathatnak ketten.

A zsoldos sajtó siralma.

Hirmondó
Esti Lap
Borsszem Jankó
} siralmas terczettje:

Jaj nékünk, jaj nékünk,
Mi lesz már belőlünk ?
Ha a subventiót . . .
Megvonják mi tőlünk ?

Andrássi: Ne tartsatok semmitől. Nézzétek ezen jó hazafiak áldozatkészségével dupla diurnum fog ezentul járni gorombáskodástokért.

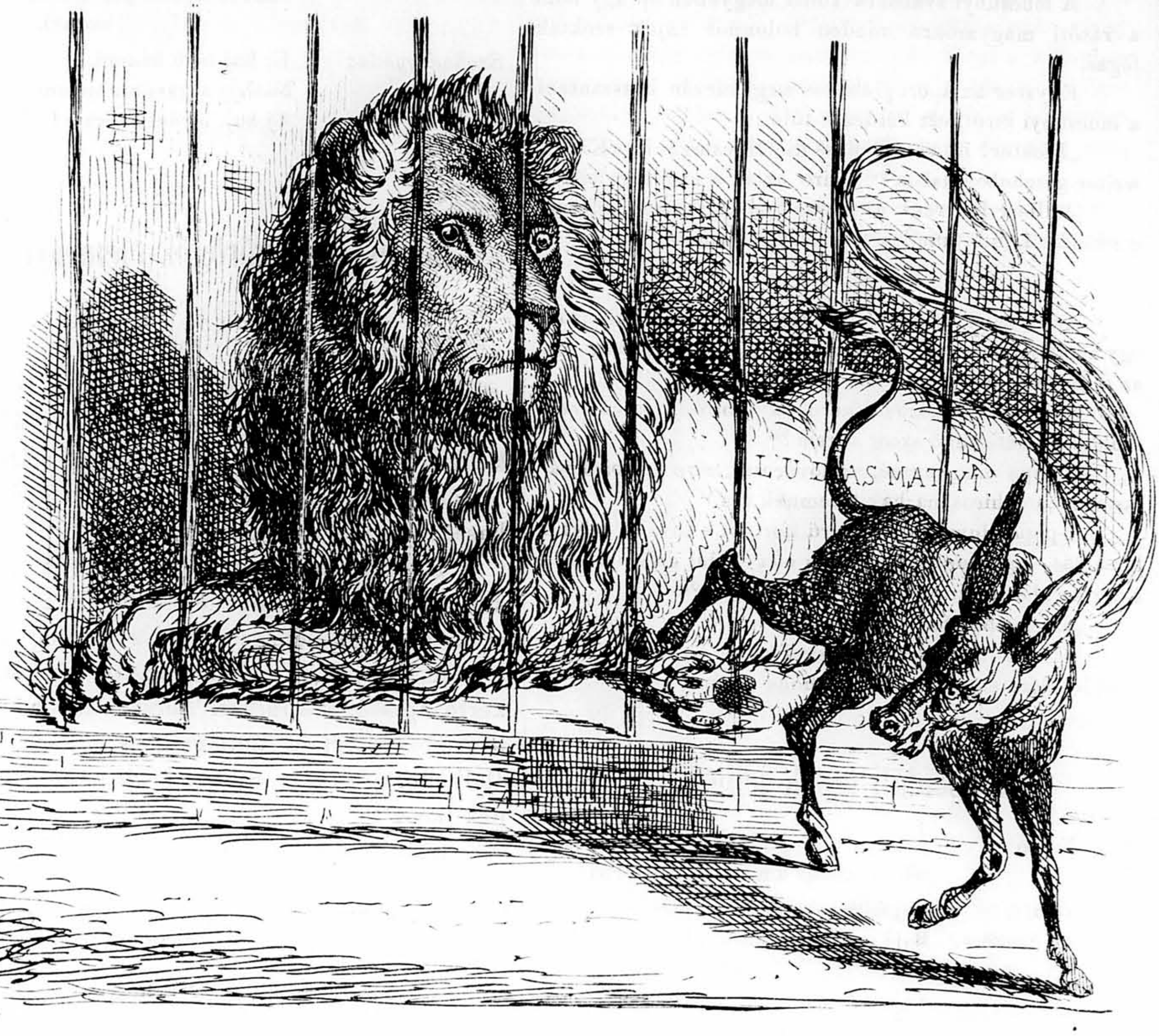
Szentelt vizzel bespricczelt fricskák.

Páter Tritytroty — okulván Stroszmayer példáján — felfogadta, hogy a legmélyebb bigottériával fogadand minden elöterjetést a non possumus papa csalhatlanságáról; ennek bebizonyitására a napokban két porczió szénát csomagoltatott be több bibornok szeme láttára, egyház megyéjébe leendő kiosztás és megcsemegézés végett — a böjtben.

Ez a széna pedig abból való, mit a pápai körmenet alkalmával az elöl lovagló bibornok szamara számára volt megrendelve Jeruzsálemből. —

Páter Makutyi pedig a „Magyar Állam“ szerkesztőségi személyzete számára e szénából 3 fontot hozatott idvezitő konfektül. Jó étvágyat!

Válasz Kormos Ferkó I-ső számára.*)

Melyben Bényei Gábor collegánk — Ludas Matyit és a Népszavát — a Pesti Napló, Esti Lap, Hirmondó és Borsszem Jankó társaságában kegyeskedett bemutatni előfizetőinek.

*) Kormos Ferkó 1-sö számát csak január 21-én pillanth tánk meg a váczi kóterben, s ezért késtünk a kölcsön visszafizetésével.
Ludas Matyi.

NYILTLEVÉL
a „Magyar Állam" szerkesztöjéhez.

Fötisztelendö ur!

Azt állitám egyszer, hogy egyedül a „Magy. Állam"-ban tudnak a pápista papok igazán mosdatlanul irni, most miután olvastam a Protestáns Egyházilapban alsó baranyai református esperes Nagytiszteletü Vinczy Ferencz urnak Nagy Ignácz ref. paphoz intézett sorait: kénytelen vagyok itéletemet oda módositani, hogy nem csak ön munkatársai, hanem némely kálomista esperesek is tudnak mosdatlanul irni; s ha Ballagi ur tovább is azon uton ballag, melyre lépett, rövid idö mulva utólérendi s talán meg is elözendi fötisztelendöségedet.

Pest 1870 január 25.

Karakán Marczi.

Tromfot tromffal.

A mucsunyi svábokra Tolna megyében ép ugy mint a rátóti magyarokra minden bolondot rájok szoktak fogni.

Egyszer az apori plébános megakarván bosszantani a mucsunyi birót, ezt kérdezte tőle :

„Richter! ist es war, dass die Mucsinger ihre Kirche weiter geschoben haben?" mire aztán a biró igy felelt : ‚Ja Herr Pfarrer! es is war! aber das können nur g'scheidte Leute than! probiren sie es einmal.'

Az élczeiről hires r . . i ráczpópa öszvetalálkozott egy alkalommal az s . . i főbiróval, kinek szinte meg volt az a szokása, hogy szeretett vagdalózni.

Beszélgetés közben kérdi a főbiró: „hova való születésü tisztelendő szent atyam?"

A pópa megnevezé, szülővárosát, mire a főbiró válaszolá: „ott hires marhák teremnek ám."

A pópa elnyelte a keserü kortyot s tovább folyt a társalgás. Egyszer csak hirtelen oda fordul a főbiróhoz s s kérdi ; „hát főbiró ur hová való születés?"

„Bácskába" felele a főbiró.

„Csodálom, hogy a bácskai kövér legelőről a baranyai legelőre szorul a marha" mond a pópa.

Jobboldali lapok jeligéi.

Pesti Napló:	Amicus Csengeri! amicus Treffort! sed maximus amicus Királyi Pál!
Reform: (*a Pesti Naplóhoz.*)	Állj félre barátom! én is hadd beszéljek, Majd meglátjuk aztán, ki lesz avitézebb? Ki lesz tizenhárom probás jobboldali *Rákosi Jenő* e, vagy *Urvári Lali*?
Pester Lloyd:	Ha akarom vemhes, ha akarom nem vemhes, A „Hon"-tól tanultam, legjobb politika ez.
Budapesti Közlöny:	Már én nem tudom mit csináljak? Mikor mindent csak ugy elébem diktálnak.
Esti Lap:	Keserü a lapu, keserübb a lapom, Ötezer forintom rendesen megkapom.
Tök Jankó:	Elég mocskos vagyok és elég goromba, Megtanultam ezt még rongyszedő koromba.
Hirdongó:	Már minálunk verbuválnak bankóval, Együtt huzom a fizetést Jankóval. *)
Magyar Álom:	Szabad péntek, szabad szombat, szabad szappanozni, Szabad nekem parókhián menyecskét tartani.
Szabadegyház:	Ej huj nem bánom, Náthás a gazdaszonyom, Ej huj, német szóra od'adom.

*) Nem az „Üstökös" Jankója, hanem Andrássi Jankója.

Ludas Matyi.

Hirnevesebb görögök élményeiből.

Dornyikó Kristóf.

Kristóf órnak igen szép leánya volt, kire oly büszke volt az öreg úr, hogy ha választania kellett volna, nagy pohos hasa vagy leánya közt, bizton állithatjuk, miszerint elébb megvált volna hasától mint a szép Fannitól.

Hanem mindennek daczára is a házhoz kapott valami szegény, de csinos fiú, a kibe Fanni is rettenetesen bele szeretett, s a dolognak a lett a vége, hogy a fiú neki kurázsizte magát, s megkérte apjától Fannikát. Persze az öreg Kristóf bácsiból kitört a lúdméreg, s még a guta is ólalkodott körülte, csak annyit mondott a kérőnek hogy :

„Nem ádum, nem ádum, inkább mágumnak tártum."

Sorgila Demeter.

Demeter gazdag falusi bóltos volt, ennek is volt szép leánya, még pedig nem is egy, hanem több is. Kurmakherekben igen természetes dolog osztán hogy nem volt fogyatkozás ; — persze mert a leányok is nagyon csintalanok voltak stb.

Egy nyári éjszakán osztán a történt, hogy valamelyik kisasszony rendezvoust adott gavallérjának, kinek kötelessége lőn a kapun át bemászni, ha a szerelem elveiben kivánt részesülni ; hanem éppen oly rossz időben ugrott keresztül hősünk, midőn az öreg Demeter bátsi éjszaka olyan foglalatosságot végzett épp a kapu tövénél a mi az ember rendes végzendője szokott lenni, kivált már éjfél tájban ; — s a mint osztán ugrott, az élvsóvár ifjú : — egyenesen Demeter bátsi

nyakába ugrott. — Persze az öreg úr megijjedt, összekiabálta cselédjeit, s elkezdték hősünket kergetni, az öreg azon biztatása mellett:

„üsd ágyun, de ne nágyun, csak úgy, hogy hagy szalágyun.

Kordován Oszti.

Ez az úri ember, miként neve is mutatja, gazdag bőr-kereskedő volt. Ennek is volt egy szép leánya Kati! — ki igen kaczér kis persóna volt s naphosszant a boltba lakott. — Ott osztán volt egy csinos boltos segéd, a ki Katira tett sok kacsingatásai által megnyerte a leányka szivét. — Sokszor osztán ugy délutánonkint, mikor Oszti bátsi szundikált a bolti nagy karos székbe: a szerelmes pár a sok kordován bőr közzé besompolygott a depóba, ott oszt volt czipp czupp, s a mint ily módon, hanczúzgattak: az öreg figyelmes lőn bizonyos rendszeres tactusra menö bőr nyiszogásra, — hirtelen felébredt — s bekiált a fiatalokra:

„csak szipen játszatuk, játszatuk, a bürt szijjel ne nyuzzatuk; — persze mar későn jött a figyelmeztetés.

Pattantyuk.

A Hon tárcza irója igen naiv gyerek lehet. Közelebb a „Barátfülek"-et kritizálván, azt az öszinte vallomást teszi, hogy „Karakán Marcziban is több szellem van, mint a Barátfülek irójában."

A bókot köszönjük, de nem fogadhatjuk el, ha csak igy nem igazitja helyre a kritikus: „mi tagadás, valljuk meg öszintén, hogy Karakán Marcziban több szellem van mint az „Üstökös"-ben és az egész „Hon"-ban."

No csak bele van bolondulva ez a német a stemplibe. Most hogy a magyar lapokon nincs stempli, a mint Bécsbe érkeznek, megstempliroztatja mindegyiket.

Miután Deák tyatya kegyelméből paritásban élünk a sógorokkal, Lónyai urnak meg a Bécsből származó pincsi kutyákat kellene megstempliroztatni.

Horrendum! a Pesti Napló azon hirt közli, hogy a megyékhez leérkező miniszterialis rendeletek olyan átkozott magyarsággal fogalmazvák, hogy a különben gutgesinnt tisztikar folyamodni akar a magas minisztériumhoz, miszerint forditassa le elébb a leiratokat Snasz Kari műforditása által csehre vagy morvára, mert különben nem értik.

Ugyan ugyan, hol vacsorált azon megelőző estve a Nemes báró ur, midőn a fentebbi miniszter ellenes szabadelvüségét ki merte drukkoltatni?

Bizonyosan az Orpheumban.

Ludas Matyi gyors postája.

Azoknak, kik rólam megnem feledkezének: Elvbarátaim, kedves munkatársaim és igen tisztelt előfizetőimnek azon számtalan jó kivánataiért, melyekkel nevem napján, kóteri magányomban távolvidékekről is felkeresének és megtisztelének, őszinte szivemből fakadt legforróbb köszönetemet nyilvánitani el nem mulaszthatom.

Vácz, január 28-án 1870.

Mészáros Károly.

Szeretet fillérek.

E lapok kiadó tulajdonosa Mészáros Károly 600 frt pénzbirsága költségeinek fedezéséhez járult:

Csery János Pesten 50 kr, Rákoczy Ede elvtárs Alsó-Vasárdon 50 kr, Tisza-Szaloki elvtársainktól: Idősb Magyar János 50 kr, Doboczky Mihály 1 frt, Daróczi János 40 kr, Dajka Imre 15 kr, Horváth István 20 kr, Galambos András 15 kr, Horváth Mihály 50 kr, Csurilla János 50 kr, Móricz Jenö 50 kr, Bók Jakab 10 kr.

Fogadják a szives adakozók a fogságot szenvedő őszinte köszönetét.

A kiadó-hivatal.

Mult számunkban a Borsszem Jankó számára feladott képtalány megfejtése:

Grad aus, Rund um e tum,
Leck mich am A . . punctum.

Ugyan mi ez?

Ez azon szent Gergely rendkereszt, melyet Szilágyi Virgil a római conciliumtól vár a lovardai komédiázásáért.

A politikai mérkőzők.

Deák Ferencz: No hát nem vagyok e én nagyobb önnél?

Lusztkandel: Mindenesetre nagyobb, de csak azzal a kalappal, mit én kölcsönöztem önnek.

A tánczvigalmak kisasszonyai.

A kisaszonyok közt, különösen a vidéken, mint ezt hozzánk érkezett több rendbeli levelekből látjuk, az a csunya szokás harapódzott el, hogy tánczosaikat meg szokták kosarazni. — A kik ilyesmit tesznek, azok a miveltséget ugyan hiréből sem ismerik, s legfeljebb néhány a női jellemet megfertöztető ledér regényt olvasván, miveltéknek tartják magukat; mert a ki tánczvigalomba megy, annak tartozó kötelessége azon társaság bármely férfitagjával, ki őt erre illedelmesen felkéri, tánczolni. Ha pedig ez nem tetszik, úgy öltözzenek fel szép báli ruhába, rakjanak hajaikba hamis hajat vagy lószőrt font számra, és felkeztyüzve álljanak be valami üvegtakaróba, hogy a szél sem érje; és ha onnan hivja valaki tánczra, azt jogosan utasithatják el; de bálban ismerjen annyi illemet minden nő, hogy ott nincs személyválogatás; mert akárki kéri öt tánczra, a nőre ez mindig megtisztelő. — No de, habár nem is vagyunk felszentelt püspökök, — nem teljesitjük a hozzánk folyamodók azon kérelmét, hogy az ily tulipántos kisaszonyok neveit megörökitsük, — mert igy a kosaras kisaszonykák kapnának kosarat — hoppon maradván, s ez egyszer általános bünbocsánatot adunk. Jövőre azonban, ha kell, bálkirálynők helyett, a kosaras kisaszonyok sorából fonunk hagyma koszorút!

Főszerkesztő és kiadó laptulajdonos: MÉSZÁROS KÁROLY. (Rajzolja: Appelrath L.) Felelős szerkesztő: KARAKÁN MARCZI

Nyomatott Kunosy és Réthy-nél Pesten, (váczi-ut 9. szám alatt.)